

embedsmand, som maa skaffe sig et andet Personale og begynde at opbringe de unge Mennesker igen. Det er en Betragtning, man ikke maa overse, naar man tror, at det er for store Summer, man forlanger. Der er ganske vist foreslaaet en temmelig betydelig Forhøielse, men dog langt fra det, som vedkommende Embedsmænd have forlangt. Det ærede Medlem dvælede især ved Paghushusforvalteren. Jeg er i Stand til at opgjøre hans Regnskab for disse 4 Aar, hvorom der her er Spørgsmaal. I 1871—72 havde han 8 Kontorarbejdere og hans Kontorholdsvederlag var 2,850 Rd., hans Udgifter 3,025 Rd.; han satte altsaa i det Aar henimod 200 Rd. til. Det næste Aar var Kontorarbejdernes Antal det samme og Kontorholdsvederlaget ligeledes, men Udgifterne 3,217 Rd., og han satte altsaa næsten 400 Rd. til. I 1873—74 fik han paa Finantsloven en Forhøielse af 400 Rd. Da beløb hans Arbejdernes Antal sig til 9, og Udgiften var i Alt 3,280 Rd.; men han fik med Tillæget paa Finantsloven af 400 Rd. kun godtgjort 3,250 Rd., og han satte altsaa 30 Rd. til. Endelig har han i Finantsaaret 1874—75 havt 9 Arbejdere, hans Udgifter have været 3,528 Rd., og hans Kontorholdsvederlag 3,250 Rd.: han satte altsaa 278 Rd. til. At dette ikke kan gaa i Længden, er jo aldeles klart. Det ærede Medlem forstod ikke, hvad jeg meddelte om Kreditoplagskassereren. Jeg oplyste, at han i det sidste Aar, 1874—75, har faaet det til at gaa lige op; men at det ikke vil gaa saaledes næste Aar, oplyste jeg derved, at det paa Grund af en udvidet Kreditoplagsret, som er tilstaaet, efter at Lovforslaget er forelagt, er nødvendigt for ham, idet de derved fremtalte Forretninger ogsaa ere paa et andet Sted, at engagere to nye Kontorister, hvoraf den ene skal have 200 Rd. den anden 300 Rd. — det er dog virkelig ikke overdrevne Lønninger, her foreslaaes —; saar denne Embedsmand altsaa ikke Tilskud, maa han være belavet paa at udrede i alt Fald en Del af disse Lønninger af sin egen Lomme. Jeg tror, at, Alt vel overveiet, maa man erkjende, at det ikke er for store, men snarere for smaa Kontorholdsogbtgjørelser, her forlanges. Man maa huske, hvilke Stillinger de Folk have, og hvilket umaadeligt Ansvar Prinsipalerne løbe for deres Kontorbetjente, og som selvfølgelig let kan blive større, end man med Billighed kan forlange, naar Lønningerne ere saa simple, som de have været. Det ærede Medlem (Alder), som jeg forøvrigt takker for den Understøttelse, han gav mine Ændringsforslag, tilgive mig, at jeg endnu gjør en eneste fort Bemærkning. Jeg tror, at en Del af de Besværigheder, som Handelsstanden klager over, og det maasse med Rette, skyldes de Handlende selv, fordi de ikke vælge eller fordele Tiden saa godt som maasse muligt, men ved at lade deres Bæver ligge længere, end de egentlig have nødig, foranledige, at der til visse Tider ophobes

en saa umaadelig Mængde Expeditioner, at det er umuligt for Personalet at overkomme dem. Det vilde være vel meget forlangt, at der skulde være et saadant Personale indøvet i Forretningerne og i Stand til at komme til, som kunde være tilstrækkeligt til at afgjøre Expeditionerne, naar de sankt sig sammen i saa stort Antal, som de undertiden gjøre paa Toldboden. Derved vil jeg dog ikke have sagt, at de Handlende ikke have Grund til at besvære sig; men ogsaa de vedkommende Embedsmænd have Grund til af og til at beklage sig over, at man stiller urimelige Fordringer til dem.

Saale: Jeg tror, at de Oplysninger, som den ærede Minister gav med Hensyn til Paghushusforvalterens Stilling, netop vise, at der ikke er Grund til at gjøre Forandringer, da det er oplyst, at Udgifterne efterhaanden ere stegne med meget smaa Beløb — der er ikke noget Beløb af 800 Rd. fra det ene Aar til det andet, saaledes som der nu gjøres Forslag om. Derimod tror jeg, at der fremgik een Ting af de Oplysninger, vi fik, nemlig hvorledes Nøgdsagen har været meget vilkårlig til gjennem Finantsloven at forbedre Kontorholdsogbtgjørelsen, og jeg tror derfor, at der ikke er Anledning til at gjøre større Spring i Kontorholdsogbtgjørelserne, end her er foreslaaet, hvilket for Paghushusforvalterens Vedkommende dog er 800 Rd. mere, end han har brugt i det foregaaende Aar. Saa store Tillæg for et Aar har der ikke før været Tale om.

Alder: Jeg tror virkelig ikke, man kan billige den Betragtning, det ærede Medlem nu gjorde gjældende, at det ikke kan gaa an at gjøre store Spring paa een Gang, naar man ser, at de Godtgjørelser, der tidligere have været fastsatte, have forarsaget Tab i længere Tid. Jeg tror, at det ikke kan gaa an at sige med Hensyn til Kontorholdsogbtgjørelser, at saa Meget vare de isjor, og at det nu vilde være løjerligt pludselig at gjøre et Spring tilveirs. Man maa, som den ærede Minister ganske rigtigt bemærkede, betragte Forholdet som en Forretning og tænke paa den Konkurrence, som vi — jeg og mine Lige — byde Staten. Naar Forretningerne ere i Tiltagen, maa man have større Personale; men at byde Lønninger paa 2—300 Rd. er Noget, vi ikke kjende meget til i private Forretninger; thi vi ere bange for, at Folk saa ville lide Nød, og at det vilde gaa ud over vor egen Kasse eller os selv paa den ene eller den anden Maade. Det er ogsaa Noget, som Staten skal tage sig iagt for, baade at den Embedsmand, der er ansvarlig, kommer til at lide Tab, og endnu mere at de Folk, der have med Statens Embedsmænd at gjøre, fristes til at søge at erstatte dem Noget af det, som Staten ikke vil give dem; thi saa komme vi til Tal, som ere mange, mange Gange større end den lille Sum,